

Predikan 11 sö i Tref årg 3 2017 08 28 i Farsta Tro och liv

"Se in i den fullkomliga lagen, frihetens lag", säger Jakob i sitt brev. Vilken lag är det och vad gör det med mig?

Se dig i spegeln, titta dig i ögonen och säg "Jag älskar dig"! Så säger ängeln till den lille missanpassade mannen i filmen Angela av Luc Besson. Jag berättar ibland om den scenen i mina andakter och samtal på anstalterna. Den har blivit en av nycklarna till hur människor ser på sig själv och sina liv. Hur jag ser på mig själv och mitt liv. Poängen i filmen är att ingen sagt det till honom och att han själv heller aldrig sagt till sig själv. Kärlekspärlorna på Frälsarkransen berör det samma. En pärla är att få kärlek, en är att ge kärlek. Vilket kommer först? Är det enklare eller svårare att ge eller ta emot? Majsan, i en annan film, Sällskapsresan, ser förälskat upp på Stig Helmer. "Tycker du om mig?" frågar han. "Ja!". Då kan jag inte tycka om dig, för gillar du mig har du dålig smak, och jag gillar inte tjejer med dålig smak!" Till sist har vi ju också Narcissus, han som till sist blev så förälskad i sin egen spegelbild i dammen att han förvandlades till en pingstlilja (narciss).

Kanske är det någonstans här vi är? Att vi egentligen inte ser oss själva som benådade, levande under den fullkomliga lagen, frihetens lag. Kristlig fullkomlighet, är det samma som fullkomlighet i kärlek. Det är den andliga mognadens, helgelsens, mål. När jag släpper taget om mitt eget och inte som Narcissus stirrar mig blind på mig själv, då når jag fullkomlighet och frihet.

I helgen som gick kom det motdemonstranter till Medborgarplatsen, för att protestera mot de barn och unga från Afghanistan som samlades där. "Åk hem!" var budskapet kortfattat, men inte så vänligt uttryckt. När vi vet att det kan kosta dessa unga människor livet att åka hem är det inte så enkelt. När man anar de minnesbilder och den kamp de bär på, kan man

inte bara säga så. Men människan bär på ondska. En tunn hinna skiljer det "normala" från ondskan och vem som helst av oss kan lätt passera gränsen. Någon liknande det vid en drog. En stark upplevelse där jag får utlopp för frustration och ilska, som kanske egentligen inte handlar om just dessa barn och ungdomar, utan mest om min egen livssituation. Vi människor vill gärna ha någon under oss att i alla fall bildligt sparka på, när vi inte duger i våra egna ögon. En fanatiker har inge humor, säger Amos Oz i boken Hur man botar en fanatiker. En fanatiker har inte självdistans att kunna skratta åt sin egen otillräcklighet eller sina misstag. Kanske kan man bli själv-fanatiker, tänker jag. Gör jag fel, duger jag inte till, då lastar jag över mina brister på någon annan. De fariséer och skriftlärdade som Jesus pekar på i vår evangelietext kanske hade det så? De kunde lagen. De visste, rent av för mycket, vad som krävs om man själv ska vara perfekt. De kanske visste, alltför väl, att det inte går för en människa att tränga sig in i Guds rike. Det går bara att ge upp, kapitulera, säger tolvstegarna. När man inte ville eller kunde det, ja då lade man sin otillräcklighet på andra, på folket. Kanhända är det här att psykologisera för mycket, men det *kan* vara så. Nu behöver vi ju inte gå två tusen år tillbaka för att uppleva hyckleri. Det förekommer också idag. (Var det någon som log?) Men återigen så finns det en balans mellan att titta på andra och att se till sig själv. Vi kan hitta hycklarna omkring oss. Vi kan mena att det är politikerna, journalisterna eller kyrkan. Men den stora fråga är hur jag lever mitt eget liv. Jag kan se ner på alla andras försök, men vad gör jag? Och om jag nu inte jämför mig med andra, vilken spegelbild ser jag då? Nåden är förstås en nyckel, men den löser ändå inte faktumet att jag måste ta ansvar för mitt eget liv. Förra söndagen handlade om nådens gåvor. För mig är nådens gåvor det jag ger och gör i befrielse och i tacksamhet för det jag oförtjänt får. Vi älskar, därför att han

först har älskat oss. Om det behagar dig Gud, att göra ett under idag, så gör mig till en bättre människa. Min tro måste bli liv. Och ingen tid och inget liv är det andra likt. Det är inte i jämförelsen med den andra som mitt liv blir helt och sant. Det är när jag ser in i spegeln av frihet och fullkomlighet, som jag ser mitt eget ansikte. En spegel visar inte nåd, men det är i ett särskilt ljus vi ser just i den här spegeln.

När metodismen började etableras i England på 1700-talet ville folk att Wesley skulle formulera vad som utmärkte eller särskilde metodisterna från andra. Han ville inte det, men när han pressades sa han "Gör det goda, undvik det onda och använd nådemedlen": Bibelläsningen, gudstjänsterna, nattvarden, bönen, gemenskapen, allt sådant är hjälpmedel för oss när vi vill växa, när vi vill hämta kraft och riktning i en värld där mycket svajar, där det är svårt att skilja mellan sant och falskt, äkta och fusk och där vi snabbt ska hitta syndabockar, fel eller lösningar i livet. Frälsarkransen har sex tystnadspärlor. I relation till vår tids livsstil är tystnad och väntan en lyx. Men för att något ska växa behövs det tid. Så är det också med det mänskliga och andliga mognandet. Du blir kanske aldrig färdig, du kanske aldrig möter den fulla friheten eller fullkomliga kärleken, men du kan välja att vara på väg, längta, söka, hoppas och naturligtvis säga ifrån när något är uppåt väggarna fel. Att inte hyckla betyder inte att tiga. Det handlar om att leva helt och fullt, i tillit till nåden. Här och nu.

"Hur skall jag prisa dig min Gud, för kärleken du ger" står det i psalmen som slutar "och gör mig hel och gör mig sann, av kärlek fylld var dag".

Amen